

Sv. Vrbana grozdek.

(Narodna legenda; zapisal J. S—a.)

Sv. Vrbana časté Slovenci posebno kot váruha vinogradov, in sicer zaradi naslednje dogodbe.

Sv. Vrban je zeló rad grozdje zobal in za ta žlahtni dar božji tudi vedno Boga hvalil. Na svojem vrtu je bil tudi sam trte zasadil in jih oskrboval ter željno pričakoval prvega sadú. Kadar je gledal svoj trs, prosil je zanj in za vse vinograde božjega blagoslova. Tretje leto je Vrbanov trs cvetel in nastavil grozdek imajoč komaj pet jagod. Da-si je bil grozdek majhen, imel je vender sv. Vrban nad njim veliko veselja in hodil ga je vsak dan gledat. Čimbolje je grozdek zorel, večkrat je bil sv. Vrban pri njem.

Nekega dne zopet gleda sv. Vrban svoj grozdek, kar pristopi k njemu star siromak proseč za milostinje. Sv. Vrban išče po žepih, a ničesar ne najde za siromaka. Potem ga siromak poprosi, rekoč: „Pa mi daj tá-le grozdek.“

„Utrgaj si ga, če ga želiš,“ reče sv. Vrban; siromak utrga grozdek želeč sv. Vrbanu in njegovemu trsu božjega blagoslova, potem pa otide.

Sv. Vrban se vsede v vrtu na klop in zadremlje, in ko se za nekaj časa prebudi, bil je njegov trs tako poln žlahtnega grozdja, da se je s kolom vred podrl na tla. Sv. Vrban je takój spoznal, da je ta čudež napravil Bog, da bi mu pokazal, kako vseč mu je bila milostinja, ko je dal svoj prvi grozdek potrebnemu siromaku.

Odslej je sv. Vrban še bolj čislal grozdje in trsje, češ, saj je Bog sam v človeške podobi blagoslovil njegov trs.

Po njegovej smrti so mu vinogradniki svoje vinograde v varstvo izročevali, in ker se Slovenci radi z vinarstvom pečajo, tudi óni sv. Vrbana kot váruha vinogradov časté ter najraje mej vinogradi njemu na čast stavijo kapelice.

Pri znamenji.

Bilo je poletnega popóludne. Anžè je prišel iz šole. Dobro je bilo, da je vže skoraj prišel. Marjetica in Nežica sta ga vže tako željno pričakovali, da nikoli tega. Zakaj, Bog védi, zakaj? Radi sta vže imeli brateca, to je gotovo; a to še ni bil jedini vzrok. Nò vedeli sta deklici, da pojdejo, kadar pride Anžè domóv, vsi trije za materjo na polje, kjer je tako tisočkrat lepo in prijazno. Mati sama je to naročila otrokom, ko je odhajala z dóma. Anžèta pa sta morali počakati Marjetica in Nežica. Baš zato je bilo tako dobro, da je slédnji vže skoraj prišel.

„Zdaj pa le hitro, Anžè,“ velela je Marjetica.

In ubogí Anžè je komaj utegnil obleči svojo vrhnjo suknjico ter vzeti si iz omare kosec kruha, katerega mu je pustila mati za južino; tako sta vihrali in hiteli sestrici.

„A tistih kól mi ne bosta vlačili za sebój, če gremo,“ menil je Anžè navlašč, dobro vedoč, kaj tako žene deklici na polje.

„Oh na-a-a, Anžè“ —

„Čemu vama bodo?“

„Nežica bi se peljala.“

„Ahá, jaz bi se peljala, Anžè!“